

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/historia-z-ipn/230841,Tomasz-Sikorski-Bunt-general-a-Zeligowskiego-Harcerskie-oddzia-ly-bojowe-w-wyprawie.html>
26.02.2026, 17:39

Tomasz Sikorski: Bunt generała Żeligowskiego. Harcerskie oddziały bojowe w wyprawie na Wilno

W walkach o Wilno w 1920 r. dużą rolę odegrali harcerze, mający już cenne doświadczenie z wojny polsko-bolszewickiej.

[Granice](#) [Harcerstwo](#) [Litwa](#) [Niepodległość](#) [Polskie wojsko](#)

09.10

Rozpoczęta w lipcu 1920 r. ofensywa sowieckich sił Frontu Zachodniego, którymi dowodził Michaił Tuchaczewski, załamała się w połowie sierpnia na przedpolach Warszawy. Zaraz potem ruszyło polskie kontruderzenie znad Wieprza, rozbijając główne siły sowieckie. Odstąpienie 1. Armii Konnej Siemiona Budionnego od zdobywania Lwowa i jej uderzenie w kierunku obszaru, gdzie ważyły się losy Polski, a może całej Europy, było spóźnione. Sowiecka konnica została rozbita przez 1. Dywizję Jazdy Wojska Polskiego w bitwie pod Komarowem i Zamościem 31 sierpnia. Była to ostatnia tej miary bitwa kawaleryjska, która razem z Cudem nad Wisłą dała Polakom strategiczne panowanie. Całości dopełnia zwycięska bitwa nad Niemnem, stoczona w dniach 20–26 września. Zawieszenie broni weszło w życie 18 października.

Czyje Wilno?

Bolszewicy zostali pokonani, ale zostawili po sobie – poza bezmiarem grabieży i zniszczeń oraz licznymi grobami ofiar ich mordów – „bombę zegarową”: Wilno. Kiedy bowiem w 1918 r. na mapie świata pojawiły się dwa niepodległe państwa – Polska i Litwa – przynależność Wilna stała się przedmiotem ostrego konfliktu między nimi. Miasto, po wycofaniu się z niego niemieckich okupantów i zaczątków litewskiej administracji, w noc sylwestrową 1918 r. zostało opanowane przez oddziały polskiej Samoobrony Wileńskiej. 5 stycznia 1919 r. zdobyli je bolszewicy, ale już 19 kwietnia polskie jednostki Frontu Litewsko-Białoruskiego odbiły Wilno.

Na konferencji pokojowej w Paryżu, w lipcu 1919 r., została ustalona linia demarkacyjna rozdzielająca tereny zajmowane przez wojska Polski i Litwy – tzw. Linia Focha (od nazwiska francuskiego marszałka, który był autorem tej koncepcji). Podczas bolszewickiej ofensywy rozpoczętej w lipcu 1920 r. Litwini, zakładając klęskę Polski, przestali być neutralni. Pozwolili Armii Czerwonej przejść przez swoje terytorium i razem z nią przekroczyli Linie Focha. Zajęli m.in. Nowe Troki i Landwarów. Oddziały Wojska Polskiego opuściły Wilno, a Rosja sowiecka w ramach traktatu pokojowego podpisanego z Litwą 12 lipca przekazała jej panowanie nad miastem.

Po sukcesie militarnym Polski w wojnie z bolszewikami Naczelnik Państwa Józef Piłsudski natychmiast zajął się kwestią Wilna, ważnej karty w grze o kształt granicy polsko-litewskiej, kluczowego miasta w szerszych planach federacyjnych dotyczących Litwy i Białorusi. Oficjalna akcja zbrojna Wojska Polskiego byłaby naruszeniem ustaleń konferencji w Spa w Belgii przyjętych w lipcu 1920 r., na mocy których Wilno przypadło Litwinom. Piłsudski postanowił więc przeprowadzić niekonwencjonalną operację polityczno-wojskową. Generał Lucjan Żeligowski miał upozorować niesubordynację wobec Naczelnego Wodza i pokierować akcją, nazwaną później „buntem Żeligowskiego”, mającą na celu opanowanie Wilna i ziem wileńskich. Stanął na czele zgrupowania „nieregularnych” jednostek wojskowych, liczących ok. 15 tys. żołnierzy, w tym

przede wszystkim 1. Dywizji Litewsko-Białoruskiej, części Dywizji Ochotniczej, 211. i 212. Pułków Ułanów. Akcję wsparły 41. Suwalski Pułk Piechoty i 4. Brygada Kawalerii. W składzie 1. Dywizji znalazły się m.in. zorganizowane w dwie brygady piechoty pułki strzelców: Wileńskich, Mińskich, Nowogródzkich, Grodzieńskich, grupa „Bieniakonie” mjr. Mariana Zyndrama-Kościałkowskiego, pułk i dywizjon artylerii polowej oraz dwa dywizjony kawalerii.

Wojska gen. Żeligowskiego zajęły Wilno 9 października 1920 r., a trzy dni później zwycięski dowódca ogłosił powstanie państwa Litwa Środkowa ze stolicą w Wilnie. W tym samym dniu powołano do życia Wojsko Litwy Środkowej.

Zawieszenie broni między Litwą Środkową a Republiką Litewską, zwaną też wówczas potocznie Litwą Kowieńską, nastąpiło 29 listopada 1920 r. W 1922 r. odbyły się wybory do Sejmu Wileńskiego, w których wzięli udział głównie Polacy, dominujący na tym obszarze. Podczas pierwszego posiedzenia nowego parlamentu przyjęto uchwałę o przyłączeniu Litwy Środkowej do Polski, co nastąpiło w kwietniu 1922 r. Z kolei 15 marca 1923 r. Konferencja Ambasadorów Ligi Narodów uznała wschodnie granice Polski, przyjmując linię demarkacyjną między Polską a Litwą za obowiązującą granicę między obydwojoma państwami. Jednak jeszcze do maja 1923 r. dochodziło do poważnych potyczek między polską policją i jednostkami Straży Granicznej a bojówkami litewskich szaulisów.

[Czytaj artykuł Tomasza Sikorskiego *Bunt generała Żeligowskiego. Harcerskie oddziały bojowe w wyprawie na Wilno* na portalu przystanekhistoria.](#)

[Poprzedni Strona](#)

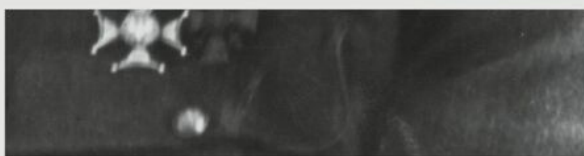
[Następny Strona](#)

Harcerze, Litwa, Niepodległość, Polskie wojsko

Artykuł

Lucjan Żeligowski

INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ

**BIOGRAFIE
WYSTAWY
ELEMENTARNE**